

אכילת פסח עד הצות

א. פסחים פא:

מתני' הנמא שלם או רובו שורפין אותו לפני הבירה מעצי המערכה נממא מיעוטו והנותר שורפין אותו בחצרותיהן או על גגותיהן מעצי עצמן הצקינן שורפין אותו לפני הבירה בשביל ליהנות מעצי המערכה:

ב. רמב"ם | הל' קרבן פסח, פרק ד'

וכן הנותר שורפין אותו בחצרותיהן מעצי עצמן אבל לא מעצי המערכה שלא ישארו מהן אצלם וימעלו בהן.

ג. ברכות ב. ט.

שנת הפזון. שנחפו ללכת והייט עמוד השחר כדכתיב לא תללו אש מפסח ביתו עד בקר (שמות יב): יבול הוא נאכל. כשאר קדשים ביום שמיטתו כדרך תורה שאף היא זמן אכילתה יום א' ואוכל והולך כל יום שמיטתה והלילה עד הבקר (ב) כדן תורה דכתיב ביום קרינו יאכל (ויקרא י): מה שאינם נאכלין לשני ימים ויהיה אחר. שנתמים דכתיב ביום ונחמס יאכל ומתמת (שם יט) אף פסח נמי הואיל ואינו נאכל אלא בלילה טקיס שני לילת נמקום שני ימים דשלמים ויהא נאכל בשני לילות ויום א' לא שיאכלנו ביום אלא שיהא שהם זמן שלא יפסק באכילה בשביל המתנת היום ויאכלנו בלילה השנית (א) קמ"ל: שם תזבח את הפסח בערב כבא השמש מועד צאתך מצמצרים. הרי לך שלשה זמנים שאינם שונים. בערב יענו לליל ערב הייט לאחר תולת שנתמלקת תמה מראש כל אדם ונתנה למערכה. כבא השמש משתכחה. מועד לאתך מתמרים נבקר. כילד יתקיימו טולס. בערב לזמן שמיטה. כבא השמש התחלת זמן אכילה. מועד לאתך זמן שריפה כלומר נבקר הוא נעשה נטח שהגיע זמן שריפה אלא לפי שאין שורפין קדשים ביום טוב^(ב) מממזין לו עד בקר שני: עד מתי אתה אוכל. הייט כר"ע אבל למנה קמא עד תולת לילה היו זמן אכילה ותו לא דאי לא מאי בנייהו:

הקמ"ר חלבים ואברים מצותן עד שיעלה עמוד השחר והכל הנאכלים ליום אחד מצותן עד שיעלה עמוד השחר א"כ למה אמרו חכמים עד הצות כרי להרחיק אדם מן העבודה:

הקמ"ר חלבים וכו': ואילו אכילת פסחים לא קתני ורמינהו ק"ש ערבית והלל בלילי פסחים ואכילת פסח מצותן עד שיעלה עמוד השחר אמר רב יוסף לא קשיא הא ר' אלעזר בן עזריה הא רבי עקיבא דתניא ואכלו את

ה. זבחים קטז.

וישמע יתרו כהן מדין מה שמועה שמע ובא ונתגיד ר' יהושע אומר מלחמת עמלק שמע (ה) שהרי (ו) כתיב בצדו ויהלש יהושע את עמלק ואת עמו לפי חרב ר"א המודעי אומר מתן תורה שמע [ובא] שכשניתנה תורה לישראל היה קולו הולך מסוף העולם ועד סופו וכל [מלכי] עובדי כוכבים אחותן רעדה כהיכליהן ואמרו שירה שנאמר וכו' וכלו אומר כבוד נתקבצו כולם אצל בלעם הרשע ואמרו לו מה קול ההמון אשר שמענו שמא מבוך בא לעולם (ז) [אמר להם] ה' למבול ישב [אמר להם] וישב ה' מלך לעולם (ח) כבר נשבע הקב"ה שאינו מביא מבול לעולם (ט) אמרו לו מבול של מים אינו מביא אבל מקול של אש מביא שנא' (י) כי (הנה) באש ה' נשפט אמר להן כבר נשבע שאינו משחית כל בשר ומה קול ההמון הזה ששמענו אמר להם חמדה טובה יש לו בבית גנוז שהיתה גנוזה אצלו (יא) תתקע ד' דורות קודם שנברא העולם וביקש ליתנה לבניו שנאמר (יב) ה' עוז לעמו יתן (יג) [מד] פתחו כולם ואמרו (יד) יברך את עמו בשלום (טו) ר"א אומר קריעת ים סוף שמע ובא שנא' (טז) יהי כשמות כל מלכי האמורי ואף רחב הוונה אמרה לשלוחי יהושע (יז) כי שמענו את אשר הוביש ה' את מי ים סוף מאי שנא התם (יח) דאמר (יט) ולא היה בם עוד רוח

ה' כ"ה ר"א בן יעקב

ו. שבועות יז:

תניא נמי הכי יגנין הללו אין אוכלין שם קדשי קדשים ואין שוחטין שם קדשים קלים וטמא שנכנס דרך גגין להיכל פטור שנאמר ואל המקדש לא תבא דרך ביאה אסרה תורה:

ז. שו"ת הרשב"א | חלק א', סימן ל"ד

שאלת עוד צפרק שני / שבועות / (דף י"ז ז) גגין הללו אין שוחטין שם קדשי הקדשים ואין אוכלין שם קדשים קלים. ותמכני אפילו למאן דאמר גגין ועליות לא נתקדשו מי גרעו משאר העיר שנאכלין צה קדשים קלים? תשובה איצטרא לפי גירסא שמדמנה לך שאלה גדולה שאלת אלא שבאמת טעות סופר יש צספרך. וכך היא הגירסא אין שוחטין שם קדשים קלין / קלים / ואין אוכלין שם קדשי קדשים. ואין לריך לפנים.

ח. פסחים פה:--פו.

אמר רב גגין ועליות לא נתקדשו אינו והאמר רב משום רבי חייה כותיא פסחה והלילא פקע איגרא מאי לאו דאכלי באיגרא ואמרי באיגרא לא דאכלי בארעא ואמרי באיגרא

ט. רמב"ם | הל' שמיטה ויובל, פרק י"ב*

כל שהוא לפניו מן החומה כגון הגנות והמרחצאות והשובכות הרי הוא כבתים שנאמר אשר בעיר, אבל השדות שבתוך העיר נגאלין כדן השדות שחוץ לעיר שנאמר וקם הבית אשר בעיר בית וכל הדומה לבית לא השדות.

י. מכילתא | פרשת בא

עד שלא נבחרה ירושלם היתה כל ארץ ישראל כשרה למזבחות משנבחרה ירושלם יצאת ארץ ישראל שנאמר השמר לך פן תעלה עולותך בכל המקום אשר תראה כי אם במקום אשר יבחר ה' אלהיך (דברים יב יד) עד שלא נבחר בית עולמים היתה ירושלם ראויה לשכינה משנבחר בית עולמים יצאת ירושלם שנאמר כי בחר ה' בציון וגו' ואומר זאת מנוחתי עדי עד (תהלים קלב יג - יד)

יא. דברים | פרק ט"ז, ב'

וְזָבַחְתָּ פֶּסַח לַה' אֱלֹהֶיךָ צֹאן וּבָקָר בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר ה' לְשִׁבְץְ שְׂמוֹ שָׁם:

יב. פסחים מט.

י"ב וכן מי שיצא מירושלים ונזכר שיש בידו בשר קדש אם עבר צופים שורפו במקומו ואם לאו חזר ושורפו לפני הבירה מעצי המערכה

ושורפין לפני הבירה. פ"ה כדלמך פ' כל שעה (דף מד.) נקודש באש יסרך במקום אכילתו שריפתו וקשה לר"י אי דלוריימא הוא מה לי עבר צופים ומ"ל לא עבר צופים וי"ל דמן המורה יכול לשורפה צ"מ שירכה דצפרק כל שעה (ג"י סט) לא מרבינן אלא פסולי קדשי קדשים ואימורי קדשים קלים אבל שאר קדשים שנאכלים לזרים לא מרבינן ומה שהלכינו חכמים לשרוף הני דהכא לפני הבירה היינו גזירה אטו קדשי קדשים:

